

gør de fleste, der er på arbejdsmarkedet – så er der en fradragsværdi, der ligger på 45-46 pct., hvorimod man for ligningsmæssige fradrag ikke har adgang til at trække fra i disse skatter.

Så hvis nu hr. Kristian Jensen sætter sig ned og studerer tingene, så er jeg sikker på, at han med den klogskab, jeg normalt møder hos hr. Kristian Jensen, vil nå en konklusion om, at der er sammenhæng, både når vi ser på kapitalpensionsafgiften, og når vi ser på afgiften her på de 30 pct.

(Kort bemærkning).

Kristian Jensen (V):

Jeg er bange for, at det er for lang tid siden, at skatteministeren har været sparekassebestyrer, for sådan, som det foregår ude i pengeinstitutterne i øjeblikket, er der også en lang række lavindkomstgrupper, der opretter kapitalpensioner for at få gavn af de forsikringsordninger, der er tilknyttet, og blive forsikret mod tab af erhvervsevne.

Derfor er der en lang række lavindkomstgrupper, der med de tal, som Skatteministeriet selv producerer, har et fradrag for deres indbetalinger på 38 pct., men en afgift, når de bliver udbetalt, på 40 pct. Det er ikke nogen tilskyndelse; det er en forringelse af opsparingsmulighederne. Og det er også i de her tilfælde, at jeg så håber, at den nye linje vil slå igennem, og at vi kan få nedsat afgiften på kapitalpensioner.

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

Det store fald i arbejdsløsheden, som vi har set de sidste 6 år, og som ingen hverken i dag eller i går har sat spørgsmålstegn ved, er det største sociale fremskridt i nyere dansk historie.

Og sandheden er vel, at beskæftigelsen er steget mere, end vi i vore mest optimistiske øjeblikke overhovedet turde håbe på.

Regeringens politik er lykkedes over al forventning, måske endda så meget, at vi er en smule truet af vores egen succes. Nu mangler vi læger og sygeplejersker, og vi mangler pædagoger og hjemmehjælpere, og vi mangler ingeniører og edb-folk, vi mangler bygningshåndværkere og metalarbejdere, ja, sådan kunne man fortsætte. Vi mangler snart sagt alle slags eksperter og nøglemedarbejdere, og det kan medføre en begrænsning i vore muligheder for fortsat fremgang.

Vi kan skimte risikoen for, muligheder for sammenbrænding eller overophedning af økonomien, flaskehalse, løninflation, svækket kon-

kurrenceevne. Og det er lige netop det, som vi under alle omstændigheder ikke vil se stiltiende på, men reagere i forhold til, også inden situationerne opstår.

Man kan vel roligt sige, at vi i 1998 har dokumenteret, at vi er villige til at gribe ind i tide. Derfor greb vi ind i tide mod det private forbrug og ejendomspriserens himmelflugt med pinsepakken. Derfor prioriterede vi en forbedring af arbejdsmarkeds- og uddannelsesindsatsen øverst på dagsordenen, og derfor lagde vi op til en forandring af efterlønnen for at overtale alle dem, der har mulighed for det, til at blive lidt længere på arbejdsmarkedet.

Modsat det indtryk man kunne få, når man lytter til diskussionen om efterlønnen, så afskærer vi ikke dem, der er svage, dem, der er udslidte og dem uden private ressourcer fra at trække sig tilbage ved 60-års-alderen. Vi gør det ikke vanskeligere for disse grupper, og vi bevarer et grundlæggende solidarisk system. Et solidarisk system, fordi hovedfinansieringen til efterlønsordningen kommer fra et progressivt skattesystem, og der er ensartet betaling til efterlønsordningen, uanset om man arbejder i en branche eller inden for et fag, hvor der er tradition for et væsentligt, et højt træk eller anvendelse af efterlønsordningen.

Men vi tager selvfølgelig noget fra nogen. Efterlønnen bliver lidt mindre, hvis man har en stor pensionsformue og samtidig ønsker at trække sig tidligt tilbage. Det vil altid være kontroversielt at tage fra nogen, og det bliver selvfølgelig ikke bedre, når den nye efterlønsordning måtte blive kompliceret og svær at overskue.

Lad mig slå fast, at en reform, der tilskynder til senere tilbagetrækning fra arbejdsmarkedet, måtte på bordet. Det er også fremgået af dagens debat: En tilbagetrækningsreform var ganske enkelt nødvendig, fordi vi kan se for os, at befolkningssammensætningen ændrer sig så grundlæggende, at der bliver risiko for meget stærk mangel på arbejdskraft. Andre har nævnt det i dag: For hver 15-årig dansker vi har, er der nu to på 52 år, og når man skruer tiden 8 år frem, kan man se, at én skal afløse to. Det gør, at man må reagere.

Der er brug for en offensiv politik som supplement til ændrede tilbagetrækningsordninger. Og det er bl.a. en offensiv seniorpolitik. Vi har brug for, at virksomhederne, offentlige som private, byder sig til med spændende muligheder, med spændende job for de ældre. De ældre vil